

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ

МАТЕРІАЛИ ЗВІТНО-НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
СТУДЕНТІВ ІНСТИТУТУ МИСТЕЦТВ

Випуск 6

*Міністерство освіти і науки України
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова
Інститут мистецтв*

Проблеми сучасної мистецької освіти

Матеріали звітно-наукової конференції

Випуск 6

***Київ
Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова
2015***

УДК 373.67:78
ББК 85
П 78

Рекомендовано Вченою радою
Інституту мистецтв НПУ імені М. П. Драгоманова
(протокол № 7 від 26 лютого 2015 року)

Редакційна рада:

- Горбенко С.С.** – кандидат педагогічних наук, професор, Заслужений працівник культури України, перший заступник проректора-директора Інституту мистецтв НПУ імені М. П. Драгоманова
- Щолокова О.П.** – доктор педагогічних наук, професор, головний редактор
- Козир А.В.** – доктор педагогічних наук, професор
- Гуральник Н.П.** – доктор педагогічних наук, професор
- Звадська Т.М.** – кандидат педагогічних наук, професор
- Гризоглазова Т.І.** – кандидат педагогічних наук, доцент, науковий редактор

Проблеми сучасної мистецької освіти: матеріали звітної-наукової конференції студентів Інституту мистецтв НПУ імені М. П. Драгоманова. – К.: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2015. – 200 с.

© Колектив авторів, 2015
© Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова 2015

ЗМІСТ

- Андропова К.**
МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПОДОЛАННЯ РИТМІЧНИХ ТРУДНОЩІВ У ФОРТЕПАННИХ ТВОРАХ 8-11
- Бабич В.**
РОЗВИТОК ОБРАЗНО-ЕМОЦІЙНОЇ ПАМ'ЯТІ У ШКОЛЯРІВ 10-12 РОКІВ НА УРОКАХ НАРОДНО-СЦЕНІЧНОГО ТАНЦЮ 11-14
- Бандалюк О.**
ФОРМУВАННЯ У ПІДЛІТКІВ УМІНЬ СПІВПРАЦІ МІЖ ПАРТНЕРАМИ НА УРОКАХ КЛАСИЧНОГО ТАНЦЮ ЗАСОБАМИ ДУЕТНОЇ ХОРЕОГРАФІЇ 14-19
- Бухтіярова О.**
АСПЕКТИ ТЕХНО-РИТМІЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ В ТВОРАХ ФРАНЦУЗЬСКИХ КЛАВЕСИНИСТІВ 19-23
- Вей Чжеюань**
СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ МУЗИЧНО-ЕСТЕТИЧНОГО ІНТЕРЕСУ ПІДЛІТКІВ 24-27
- Гаєрилів А.**
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СУТНОСТІ ВИКОНАВСЬКО-ТЕХНІЧНИХ НАВИЧОК ПІАНІСТІВ 27-31
- Гао Юань.**
ЕСТЕТИКА ВОКАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОГО СТИЛЮ БЕЛЬКАНТО 31-35
- Гоголь А.**
РОЗВИТОК ВОКАЛЬНО-ХОРОВИХ НАВИЧОК МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ 35-39
- Гуань Ханьюе**
ВОЗРАСТНЬЕ И ФИЗИОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ РАЗВИТИЯ ДИКЦИИ И АРТИКУЛЯЦИИ УЧЕНИКОВ МЛАДШЕГО ШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА 39-43
- Довгань П.**
РОЛЬ ОБРАЗНОГО МИСЛЕННЯ У ФАХОВІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИКИ 43-47

Клименко Ю. ВРАХУВАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ СТУДЕНТА У ПРОЦЕСІ ЙОГО ПІДГОТОВКИ ДО ВОКАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	47-53	Мельник А. ХАРАКТЕРИСТИКА СПІВАЦЬКОГО ГОЛОСУ ДІВЧАТ У ПІЛІТКОВИЙ ПЕРІОД	88-94
Клещ А. ДИФЕРЕНЦІЯ ВИДІВ МУЗИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТА У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ В КОНЦЕРТМЕЙСТЕРСЬКОМУ КЛАСІ	53-56	Мельниченко Д. МУЗИЧНА ІМПРОВІЗАЦІЯ ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ АКТИВНОСТІ СТУДЕНТІВ-ПІАНІСТІВ	94-97
Котляр Б. РЕГІСТРОВА БУДОВА СПІВАЦЬКОГО ГОЛОСУ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	56-61	Муромець О. МЕТОДИКА АКТИВІЗАЦІЇ МУЗИЧНОГО МИСЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ МУЗИКИ	97-101
Коробка О. НАРОДНО-СЦЕНІЧНИЙ ТАНЕЦЬ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ АКТИВНОСТІ ПІДЛІТКІВ	61-65	Нігам Х. ЗМІСТОВНО-СТРУКТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА НАВИЧОК МУЗИЧНОГО СПРИЙМАННЯ	101-104
Кузнюк М. РОЗВИТОК ІНТОНАЦІЙНОГО СЛУХУ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ В ПРОЦЕСІ ПОЗАКЛАСНОЇ ГУРТКОВОЇ РОБОТИ	65-69	Носова О. АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ СУТНОСТІ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «САМООРГАНІЗАЦІЯ» У ПСИХОЛОГІЧНІЙ ТА ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ	104-109
Лавренюк І. ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ СТАНІШЕВСЬКИЙ – ВИДАТНИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ ТА ТЕОРЕТИК УКРАЇНСЬКОГО БАЛЕТНОГО ТЕАТРУ	69-72	Оронай Н. ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ У ЮНАКІВ	109-111
Лінь Цзяуцзін МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ РОБОТИ НАД ПОЛІФОНІЧНИМИ ТВОРАМИ З МАЙБУТНІМИ ВЧИТЕЛЯМИ МУЗИКИ	72-75	Петренко Є. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЛОГІЧНО-РУХОВОГО МИСЛЕННЯ	111-114
Лушецька К. ДО ПИТАННЯ АКТИВІЗАЦІЇ УВАГИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	75-78	Писаренко М. ФОРМУВАННЯ ВОКАЛЬНИХ НАВИЧОК МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ МУЗИКИ	115-118
Матвійчук А. ДО ПИТАННЯ ЗНАЧЕННЯ МЕТОДУ ПОКАЗУ І НАСЛІДУВАННЯ У ПРОЦЕСІ ВОКАЛЬНОГО НАВЧАННЯ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	78-84	Прокопенко І. ОСОБЛИВОСТІ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ШКОЛЯРІВ У ВАЛЬДОРФСЬКИХ ШКОЛАХ	118-122
Махинько М. САМОТНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ УЧНІВ ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ	84-88	Рябова М. ФОРМУВАННЯ МУЗИЧНО-ТВОРЧИХ УМІНЬ УЧНІВ В ШКІЛЬНОМУ ХОРІ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	122-127
		Савченко Ю. ФОНОВА МУЗИКА ЯК ЗАСІБ ГАРМОНІЙНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ	127-130
		Скляр Л. ІСТОРІОГРАФІЯ ПОЕТАПНОГО РОЗВИТКУ ОЛІФОНІЇ ЯК МИСТЕЦЬКО-ОСВІТНЬОЇ КАТЕГОРІЇ	130-134

Соколова М. ФОРМУВАННЯ ДИРИГЕНТСЬКО-ХОРОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ІНСТИТУТІВ МИСТЕЦТВ	134-138
Спірас У. КОМПЛЕКС МЕТОДІВ ВОКАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ У КОНТЕКСТІ ОСНОВНИХ ВИМОГ ЩОДО ЇЇ ЕФЕКТИВНОСТІ	138-143
Сунь І Ніп ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИКИ ДО АДАПТОВАНОГО ПЕРЕКЛАДАННЯ ОПЕРНО-СИМФОНІЧНОЇ МУЗИКИ	143-146
Товт Х. ЗМІСТОВНА СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «ВОЛЬОВА СФЕРА ОСОБИСТОСТІ»	146-149
Трахимчук Т. ФОРМУВАННЯ ІНТЕРЕСУ ДО МУЗИЧНОГО ФОЛЬКЛОРУ В УЧНІВ ХОРУ МОЛОДШИХ КЛАСІВ	149-153
Федоренко О. ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК РІЗНИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ НА УРОКАХ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА В МОЛОДШИХ КЛАСАХ	153-156
Фу Вень ДО ПИТАННЯ ПРОБЛЕМИ ХОРМЕЙСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ	156-160
Чжан Лі МУЗИЧНА КУЛЬТУРА В СИСТЕМІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ КИТАЮ	160-164
Чжан Сяосин НАРОДНА ПЕСНЯ КАК ОСНОВА СИСТЕМИ НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗИКАЛЬНОГО ВОСПИТАННЯ В КИТАЄ	164-168
Чичкан К. ФОРМУВАННЯ ІНТЕРЕСУ ПІДЛІТКІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ В ПОЗАШКІЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	168-172
Чупака А. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПЛАСТИЧНОГО ТАНЦЮ В ХХ СТОЛІТТІ	172-176

Шинкарьок І. ВИКОРИСТАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ТАКТИК ТА СТРАТЕГІЙ У РОБОТІ ВЧИТЕЛЯ ХОРЕОГРАФІЇ З ДОШКОЛЬНИКАМИ	176-179
Штрігель О. ПІЗНАВАЛЬНИЙ ІНТЕРЕС ЯК ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	179-184
Шуть Г. РИТМ ЯК ОСНОВА МУЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	184-187
Щавінська О. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВПЛИВУ МУЗИЧНО-КОРЕКЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В ПРОЦЕСІ РОЗВИТКУ МОВЛЕНСВИХ ЗДІБНОСТЕЙ	187-192
Юрченко Є. ФОРТЕПІАННА МУЗИКА УКРАЇНСЬКИХ КОМПОЗИТОРІВ ЯК ЗАСІБ МУЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ	192-196

сприймання, як емоційність, цілісність і образність існують поруч із дифузністю і не розчленованістю сприймання виразних засобів музичного образу. Тому другою вимогою роботи над адаптацією твору є рельєфне виділення мелодії із загальної фактури.

Третьою вимогою адаптації є створення, по можливості, зручної для виконання інструментальної фактури. Невід'ємною умовою перекладу оперно-симфонічної музики є знання твору в оригіналі. Приступаючи до адаптації, студенти мають прослухати цей твір неодноразово у запису. Після того переходить до ретельного аналізу музики з точки зору художнього образу і його форми.

При перекладенні ряд компонентів музичного твору можуть лишатися незмінними, а деякі підлягати змінам. Незмінним має залишитися характер художнього образу і наступні музично-виразні засоби: мелодія, темп, динаміка, артикуляція, фразування. Зміна підлягає фактурний виклад супроводу мелодійного голосу (а також тембри, які пов'язані із специфікою звучання людського голосу та інструментів симфонічного оркестру). Це зумовлює рельєфне виділення мелодії і створення відносно зручного виконавства.

Отже, уміння адаптованого перекладення оперно-симфонічної музики для виконання на фортепіано – важливий компонент підготовки майбутніх вчителів музики.

Література:

1. Апраксина О. А. Современные задачи музыкального воспитания в школе. - Музыкальное воспитание в школе. Вып. 10. - М.: Музыка, 1975.
2. Арчажникова Л.Г. Профессия - учитель музыки, - М.: Просвещение, 1984.- 110с.
3. Гродзенская Н. Л. Школьники слушают музыку. - М.: Изд-во АПН РСФСР, 1960. - 77с.
4. Кабалевский Д. Б. Как рассказывать детям о музыке? - М.: Сов. композитор, 1977. - 254с.
5. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва(Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін) - К: Освіта України, 2008.-274с.
6. Шацкая В. Н. Музыкально-эстетическое воспитание детей и юношества. - М.: Педагогика, 1975, с.79.

ЗМІСТОВНА СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «ВОЛЬОВА СФЕРА ОСОБИСТОСТІ»

Товт Ю., Холоденко В.

Проблема функціонування волі давно цікавила вчених, але залишається однією з найскладніших та недостатньо досліджених, має багато суперечностей у поглядах щодо її змісту, механізмів вияву та умов формування. Насамперед така ситуація зумовлена неоднозначністю вивчення сутності волі та пов'язаних з нею понять: одні фахівці заперечують існування волі як самостійного психічного явища, розглядають її в контексті інших психічних реалій; інші в

процесі тлумачення розглядають тільки один з її виявів, що значно звужує розуміння поняття.

В кінці IX на початку XX ст. зусилля психологів відзначалися прагненням до теоретичних узагальнень питань функціонування волі. Вона розглядалась на межі двох наук – філософії та психології (Л.І.Божович, Д.Б.Ельконін, Г.С.Костюк, О.В.Скрипниченко, О.В.Запорожець та ін). Становлення волі в підлітковому та юнацькому віці розглядалися переважно у зв'язку з іншими психічними новоутвореннями або досліджувалися окремі вольові якості (А.І.Висоцький, М.Н.Ільїна, О.А.Міславський, К.І.Вересецька).

Метою нашої статті є аналіз різноманітних наукових підходів до визначення сутності поняття «вольова сфера».

Відомості про волю, які на рівні здогадок, спостережень і відповідних роздумів накопичилися за період існування античної науки, вказують на розуміння древніми мислителями її значущості для життєдіяльності людини: тут закладалися передумови для осмислення психологічної сутності досліджуваного аналізу [1].

Особливо широкого розповсюдження набуло вчення про волю Аристотеля, який розглядав волю як спонукальну силу. Суттєвим у його підході є те, що вона не лише ініціює довільні дії, але й визначає їх вибір та регулює здійснення. Аристотель розглядав волю і як самостійне утворення душі, і як здатність людини володіти собою. На думку автора, «характер людини – це те, в чому вона виявляє спрямованість волі» [5].

Спроба психологічного аналізу волі належить нашому співвітчизнику К. Ушинському, який указує на потрібне значення волі: 1) воля – це влада душі над тілом; 2) воля – «це почуття хотіння»; 3) воля – «щось протилежне неволі». Від теоретичного тлумачення поняття волі він звертається до практичних рекомендацій із приводу її становлення й рекомендує обмеження волі як необхідну умову розуміння людиною почуття свободи. За К. Ушинським, поняття волі стає не просто необхідною складовою людської особистості, а стрижневим її елементом [5].

У системі понять теорії волі В. Калін визначає: 1) вихідне поняття – „вольова регуляція”, яке відображає єдність усієї теорії; 2) центральне поняття, яке відображає сутність – „вольове зусилля”; 3) завершальне поняття, зміст якого розкриває форму прояву сутності „індивідуальний стиль вольової регуляції”. Для відображення окремих аспектів виявів волі автор запропонував систему взаємодієвідносин понять – „вольова дія”, „волевиявлення”, „вольовий стан”, „вольові здібності і якості”, „інформаційна основа вольової регуляції”, „вольова активність”. Із цього можна зробити висновок, що „воля” визначається В. Калінін як система механізмів свідомості, яка забезпечує самокерування функціональною структурою психіки й рівнем ресурсних затрат у діяльності й поведінці та в окремих діях і вчинках [4].

У науковій літературі найчастіше воля розуміється як психологічний механізм, який сприяє подоланню перешкод, як здатність людини діяти у напрямку свідомо поставленої мети, долаючи при цьому внутрішні перешкоди.

Незважаючи на велику кількість досліджень волі в психології, залишається багато невичерпаних питань. Слід відзначити існування різних, іноді протилежних, точок зору стосовно вузлових питань у вивченні функціонування волі. Немає єдиної думки і стосовно психологічної структури вольових дій, і стосовно визначення основних термінологічних понять. Водночас досить чітко можна виділити чотири типи критеріїв волі. Воля виявляється: у вольових діях, у виборі мотивів і цілей, у регуляції внутрішніх станів людини, її діях і різних психічних процесах та у вольових якостях особистості. С. Поліщук ці критерії ототожнює з ключовими поняттями волі. Відокремлення основних понять, на думку автора, з'ясування їхнього психологічного змісту може сприяти виробленню конкретної стратегії формування волі особистості [2].

Численні дослідження науковців вказують на те, що воля є процесом самокерування власною поведінкою за допомогою свідомості, що передбачає самостійність людини не тільки у прийнятті рішення, а й в ініціації дій, їх здійсненні та контролі. При цьому головною сутністю волі є свідоме навмисне планування людиною своїх дій відповідно до власних бажань, власного почуття обов'язку (мотивації), це віддання самому собі команди для початку дій, стимуляція самого себе, здійснення контролю за своїми діями, станом [4].

Прояви волі завжди пов'язуються з вольовими діями, при цьому особливістю вольових дій є їхній зв'язок із рухами. Чого б людина не прагнула, а досягти поставленої мети вона зможе, тільки зробивши певні рухи. Деякі автори, наприклад, П. Рудик підкреслює величезну роль у вольових діях рухових навичок, що здобуваються впродовж життя. Зовнішні прояви мозкової діяльності І. Сеченов пов'язує з руховими діями. При цьому вольовий акт може виявитися й в утриманні від виконання тих чи інших рухів. Доведено, що довільні (вольові) дії органічно пов'язані з процесом мислення, оскільки в них важливу роль відіграє розуміння обставин, в яких доводиться діяти [3].

У вольовій дії виокремлюють три елементи: бажання, спонукання й зусилля. Л. Виготський у вольовій дії виділяв: прийняття Сила вольових якостей характеризується ступенем вольового зусилля, спрямованого на подолання перешкод. Нові, незвичні для людини труднощі вимагають більшої витримки, наполегливості, рішучості й т.д., ніж знайомі або вже звичні труднощі [5].

Сила вольових якостей характеризується ступенем вольового зусилля, спрямованого на подолання перешкод. Нові, незвичні для людини труднощі вимагають більшої витримки, наполегливості, рішучості й т.д., ніж знайомі або вже звичні труднощі. Головною ознакою стійкості вольових якостей є ступінь сталості прояву вольового напруження особистості в однотипних ситуаціях поведінки. Показником стійкості вольової якості є як тривалість напруження,

так і кількість спроб, спрямованих на подолання певних труднощів. В одиничній дії й нерідко в усій поведінці сила та стійкість тієї або іншої властивості нероздільні й взаємозалежні: чим більша сила вольових напружень, тим, як правило, з більшою завзятістю й тривалістю людина здатна переборювати труднощі, постійно відновлюючи спроби [1].

Отже, різноманітність поглядів на природу волі, які виявляються в межах від її заперечення, як самостійно існуючого явища, до виокремлення як центрального поняття в розумінні особистості людини, доводить наявність труднощів у визначенні сутності цього феномена й підведення поняття «воля» під якусь загальну психологічну категорію. Поняття «воля» трактується дослідниками і як процес, і як функція, і як здатність, і просто як саморегуляція, як довільна форма мотивації; як свідомо організована і регуляція людиною своєї діяльності й поведінки, спрямована на подолання труднощів при досягненні поставлених цілей тощо. Вольова сфера особистості розуміється дослідниками як сукупність вольових якостей, що характеризує особистість людини з боку його здатності досягати поставлені цілі в умовах реальних труднощів. Основні з цих якостей: сила і стійкість волі, цілеспрямованість.

Література:

1. Березовська І.В. Основні тенденції дослідження проблеми волі // Наука і освіта – 2005. - № 3-4. - С.4-6.
2. Бех І.Д. Від волі до особистості. – К: Україна – Віта, 1995. – 202с.
3. Выготский Л.С. Психология. – М.: Из-во ЭКСМО - пресс, 2000. – 1008с.
4. Ильин Е.П. Психология воли – СПб: Изд-во «Питер», 2000. – 288с.
5. Психология : Підручник / Ю.Л.Трофілов, В.В.Рибалка, П.А.Гончарук та ін.; за ред. Ю.Л.Трофілова – К.: Либідь, 2000. – 558с.

ФОРМУВАННЯ ІНТЕРЕСУ ДО МУЗИЧНОГО ФОЛЬКЛОРУ В УЧНІВ ХОРУ МОЛОДШИХ КЛАСІВ

Трохимчук Т., Бодрова Т.

Побудова українського суспільства на засадах демократичних цінностей і національних пріоритетів потребує створення нових методологічних шляхів гуманістичного спрямування, у центрі яких – вивчення можливостей людини, її потреб, інтересів, мотивів поведінки.

Відомо, що саме інтерес є суб'єктивним утворенням, провідною потребою особистості, його розуміють як узагальнене відображення важливих внутрішніх процесів, що реалізуються в тенденціях, потягах, ставленнях (О. Ковальов, Г. Костюк, В.М'ясищев, С. Рубінштейн, Л.Рувінський, І. Цветков, Г. Щукіна).

В культурно-освітньому середовищі сучасної України сьогодні все більше актуалізується проблема формування у молодого покоління інтересу до народного мистецтва. Цей феномен набуває особливої вагомості при дослідженні закономірностей ефективної роботи дитячих творчих колективів.